

večih skalašev, ker je bil preveč podroben tudi pri navajanju neprijetnih dogodkov v klubu, je bila zgodovina napisana objektivno, brez slavošpeva. Tako vsaj vemo, kaj je bila TK Skala, kaj je delala, kateri so bili vidni skalaši, sicer bi vse vzel somrak zgodovine. Znano je, da si je delal zapiske, vodil dnevnik. Kdo ve, kaj vse je še ostalo v njegovi zapuščini.

Bil je najstarejši član ponovno ustanovljenega TK Skala. Ko ga je kot devetdesetletnika obiskala njihova delegacija na domu, je bil obiska pristržno vesel.

Gorniška kultura in pravniška terminologija sta ga ohranjali delovnega do zadnjega. Na slovarju je delal vsak dan par ur. Še na svojo zadnjo pot v bolnišnico si je vzel knjigo Gorništvu. Poročila o knjigi, ki jo je prebral trikrat, ni utegnil napisati, čeprav jo je vedno bolj cenil. Počlaščen sem, da sva preko te moje knjige ostala v navezi do zadnjega.

Tone Strojni

V spomin Rudiju Debevcu (1912–2002)

S svojo pokončno držo in vitko postavo je bil Rudi Debevc videti kot prava elektrarna energije in življenjske moči. Pri miru ni bil nikoli ali le redkokdaj. Če ni hodil po gorah, je kolesaril, tekel na smučeh ali pripravljaval drva v strminah nad Savo. Še v poznih letih se je redno udeleževal pohodov planinskega društva, bil pa je aktiven tudi na drugih področjih. Tekmoval je na lokalnih tekmovanjih v teku na smučeh še po tem, ko si je že naložil osmi križ na rame. Iz Dobrega Polja je v Radovljico hodil po opravih kar s kolesom. Ko je zbolel, se je uporno spopadal z boleznijo in se ji upiral z vso močjo. V zadnjem času, ko ga je bolezen že zelo oslabila, ga nismo več srečevali na planinskih poteh.

Po rodu je bil Notranjec, doma iz vasice Lipsenj ob Cerkniknem jezuru. Leta 1938 je prišel na Gorenjsko, v Škofovo Loko, nekaj kasneje se je priženil na Dobro Polje, si ustvaril družino in dobil službo pri žele-

znici, kjer je ostal vse do upokojitve. Užival je v gorah, ki jim je bil zapisan z vsem srcem. Ni bil samotar in nikoli ni šel v gore sam. Rad je hodil na organizirane pohode, pa tudi sicer si je hitro našel družbo. S svojo nevsiljivo šaljivostjo in preprostostjo se je vsem prikupil. Bil je tudi član Večno mladih Fantov, in dokler je le mogel, se je redno udeleževal njihovih pohodov na Stol. Osvojil je mnoge vrhove, stisnil je roko mnogo ljudem. V torek, 29. januarja, smo se na pokopališču na Brezjah še zadnjič poslovili. Odšel je in Planinsko društvo Radovljica je izgubilo svojega najstarejšega člana, planinci dobrega prijatelja, gore pa svojega neizmernega občudovalca. (Ivanka Korošec)

Ivanu Juraču (1923–2002) v spomin

Kot da je pesnik Oton Župančič poznal našega planinskega prijatelja Ivana, ko je zapisal verze:

»Imeli smo jih – vrhu gore hrast ...«
Imeli smo jih – vrhu gore hrast ...«

Med člane Planinskega društva Slovenske Konjice je kot strela z jasnega neba udarila novica, da je preminil Ivan Jurač, eden najstarejših in tudi najzaslužnejših članov.

Rojen je bil na gozdni in zeleni Strojni na Koroškem. S seboj je v naše kraje – prišel je kot gozdar – prinesel značilni koroški dialekt in neizmerno ljubezen do narave. Oboje je obdržal do zadnjega diha.

Bil je med zanesenjaki, ljubitelji narave, ki so leta 1950 na novo ustanovili Planinsko društvo Slovenske Konjice, kasneje obnovili požgano kočjo Na pesku in postavili razgledni stolp na Rogli, ob tem pa je skrbel še za označevanje in vzdrževanje planinskih poti, ki vodijo do naravnih lepot. Gozd je bil njegov dom, bil je njegovo življenje in njegovo veselje. Posvečal se mu je z vsemi silami in znanjem. Hoja z njim po gozdni poti je bila pravi užitek, znal je opaziti najmanjše zanimivosti in jih predstaviti drugim, pogosto tudi mladini. Vedno je bil pripravljen poprijeti za vsakršno delo, še v poznih letih je pomagal pri postavitvi klopi okoli novega stolpa na Stolpniku ter obnovi bivaka na Rogli. Spoštovali smo njega in njegovo delo. Pred dvema letoma sta oba z ženo dobila priznanje »grča«, najvišje priznanje, ki ga društvo daje svojim najzaslužnejšim in najzvestejšim članom. Lansko leto pa je za svoje delo v planinstvu prejel tudi zlati častni znak Planinske zveze Slovenije. Ohranili ga bomo v spominu kot zvestega planinskega prijatelja in dobrega človeka. Najlepše pa se bomo oddolžili njegovemu spominu, če ga bomo znali posnemati v skrbi za ohranitev lepe in vedno zanimive narave. (Milan Rozman v imenu konjiških planincev)

Mali oglas

Kupim izredno praktične, dvozobe, podpetne derezi- ce (žabice) z oznako POLAR in skico severnega medveda ter oznako za levo (L) in desno (R) nogo. Gre za trofejne žabice iz časa druge svetovne vojne. Pred veliko leti jih je bilo na Planinski zvezi v kleti na stotine, tam sem jih tedaj tudi kupil in šele po tridesetletni intenzivni rabi so se mi polomile. Marjan Šolar, Cankarjeva 25, Bled.